

21 184

Wijziging van de Wet vereenvoudiging tariefstructuur en aftrekposten in de loon- en inkomstenbelasting, de Wet invoering en aanvulling van de vereenvoudiging van de tariefstructuur in de loon- en inkomstenbelasting en wijziging van de regeling betreffende aftrekposten en de Wet op de inkomstenbelasting 1964

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 15 december 1989

De leden van de C.D.A.-fractie vragen zich af of er geen aanleiding is de Wet op de inkomstenbelasting 1964 en de Wet op de loonbelasting 1964 ter gelegenheid van het opnieuw plaatsen in het Staatsblad van het jaartal 1990 te voorzien.

Zulks is zowel door mijn ambtsvoorganger als door mij overwogen. Met name in de periode waarin er nog uitzicht bestond op invoering van de Brede herwaardering per 1 januari 1990 had het, deze leden duiden daar ook op, aantrekkelijke kanten de wetten niet alleen opnieuw in het Staatsblad te plaatsen maar tevens de artikelen opnieuw doorlopend te nummeren en de naam van de Wetten te voorzien van het jaartal 1990. Wij zijn tegelijk van oordeel dat de praktijk niet is gediend met een volledige hernummering van de wetten in een situatie waarin, gelet op de nog aanhangig zijnde wetsvoorstellen, de wetten vermoedelijk op relatief korte termijn op onderdelen wederom ingrijpend zullen worden gewijzigd. Ten overvloede wordt er overigens op gewezen dat de Staatsbladaanduiding van een wet die wordt gepubliceerd in een ander jaar dan het jaar dat in de naam van de wet is genoemd, pleegt te worden voorafgegaan door het jaartal. In bij voorbeeld het geval van de inkomstenbelasting zal dan ook sprake zijn van de «Wet op de inkomstenbelasting 1964 (Stb. 1990, ...)».

De leden van de C.D.A.-fractie vragen nog eens uiteen te zetten hoe de relatie tussen de artikelen 35 en 36 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 is, zonder te verwijzen naar eerdere beschouwingen. Ik zal dit vanzelfsprekend gaarne doen, zij het niet zonder enige aarzeling nu ik er, na al hetgeen over dat onderwerp dezerzijds reeds is gezegd en geschreven, niet aan zal kunnen ontkomen in herhalingen te vervallen.

De in artikel 35, eerste lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 neergelegde hoofdregel ter zake van aftrekbare kosten vindt voor bepaalde kostenposten zijn uitwerking in artikel 36 van die wet. Dit artikel geeft ter zake van belangrijke aspecten van de desbetreffende posten normeringen en beperkingen die invulling geven aan het omvangscriterium of het vergelijkingscriterium. Zo worden verhuiskosten van niet meer dan 12% van de jaarinkomsten en tevens niet meer dan f 12 000

van rechtswege geacht te voldoen aan het omvangscriterium en wordt een autokostenaftrek van f 0,44 per kilometer – representerend de variabele kosten, waardoor de vaste kosten die overigens vergelijkbare personen ook maken voor eigen rekening blijven – op dezelfde wijze geacht te voldoen aan het vergelijkingscriterium. Artikel 36 geeft derhalve met betrekking tot de daarin opgenomen posten, ter zake van de daarbij aan de orde komende aspecten, forfaitair aan wanneer is voldaan aan het omvangs- of vergelijkingscriterium. Dit houdt in dan indien wat betreft de aan de orde gekomen aspecten is voldaan aan de voorwaarden van artikel 36, een zelfstandige beantwoording van de vraag of is voldaan aan genoemde criteria overbodig, en in het nieuwe wettelijke systeem zelfs niet geoorloofd is.

Artikel 36 bestrijkt niet in alle gevallen elk relevant aspect van de daarin opgenomen posten. Voor die uitzonderingsgevallen is het volgende van belang.

Naar het zich laat aanzien kan het omvangscriterium nog wel afzonderlijk van toepassing zijn op een kostenpost die weliswaar onder artikel 36 valt, maar waarin alleen uitwerking is gegeven aan het vergelijkingscriterium. Anderzijds is in theorie het vergelijkingscriterium afzonderlijk van toepassing indien de desbetreffende artikel 36-post een uitwerking geeft van het omvangscriterium.

Toegesplitst op de concrete posten betekent dit dat het omvangscriterium nog kan worden toegepast op de in artikel 36, tweede lid, onderdeel h, opgenomen post tekstverwerkers en andere dergelijke apparatuur. Zoals reeds in een door mijn ambtsvoorganger gegeven voorbeeld (Handelingen II, UCV 23 januari 1989, blz. 51, rk.) is aangeduid, zijn de kosten van dergelijke apparatuur niet aftrekbaar voor zover zij meer bedragen dan hetgeen gelet op het omvangscriterium nog aanvaardbaar is. De kosten die na toetsing aan het omvangscriterium nog voor aftrek in aanmerking komen, worden vervolgens getroffen door het in de aftrekbeperking van artikel 36 tot uitdrukking komende vergelijkingscriterium.

Het, naar het mij voorkomt, enige andere geval waarin het omvangscriterium nog zelfstandig een rol kan spelen, betreft de post huisvesting buiten de woonplaats (artikel 36, tweede lid, onderdeel e). Bij die post wordt aan het omvangscriterium wat betreft de tijdsduur invulling gegeven door de in artikel 36 opgenomen tweejaarslimiet. Dit stelt echter geen beperking aan de in die twee jaar te maken kosten. Op de omvang van die kosten is het omvangscriterium nog zelfstandig van toepassing.

Een voorbeeld van de situatie waarin het vergelijkingscriterium met betrekking tot een in artikel 36 genoemde post in de praktijk nog afzonderlijk toepassing behoeft, is er naar mijn mening niet.

De leden van de C.D.A.-fractie vragen nader in te gaan op de afbakening tussen relatiegeschenken, representatiekosten en reclamekosten. Hierover merk ik het volgende op.

De begrippen relatiegeschenken, representatiekosten en reclamekosten kunnen in de praktijk betrekking hebben op vele situaties. Mede van belang is namelijk welke bestemming de ondernemer uiteindelijk aan het desbetreffende produkt geeft. Voorts speelt het doel waarmee de ondernemer het geschenk vertrekt en dergelijke een belangrijke rol. Indien het bij voorbeeld gaat om het verstrekken van voorwerpen waarbij het verstrekken uitsluitend is gericht op algemene naamsbekendheid met een onpersoonlijk karakter en het enige doel dus directe verkoopbevordering is, mag ervan worden uitgegaan dat sprake is van reclamekosten. Indien het geven van een geschenk naast verkoopbevordering gericht is op het opbouwen en onderhouden van een goede relatie met de ontvanger, kan er sprake zijn van een relatiegeschenk.

Naar mijn mening is hierbij geen sprake van een, zoals deze leden suggereren, kunstmatig onderscheid. Het gaat hierbij niet zozeer om een beperkt aantal versus een ruime kring van personen of onpersoonlijke karakter. Het is hierbij niet van belang of het object voor de ontvangende persoon de functie van reclame heeft, maar of objectief gezien sprake is van reclame.

De aftrekbaarheid van steekpenningen – ook hiernaar vragen deze leden – is aan de orde gekomen bij de schriftelijke behandeling van het wetsvoorstel inzake de aftrekbeperking van geldboeten. In dat kader is gezegd dat steekpenningen als verkoopkosten en dergelijke aftrekbaar blijven. Voor het onderscheid tussen relatiegeschenken, representatie en reclame is dit, naar ik meen, niet van belang.

Het onderscheid ten slotte tussen relatiegeschenken en representatie is eerder bij de parlementaire behandeling aan de orde gekomen. Mijn ambtsvoorganger heeft toen aangaande een dinercheque en een etentje in de zakelijke sfeer gezegd dat een dinercheque niet anders dan als een relatiegeschenk kan worden gezien en dat van representatie veelal sprake is indien een ondernemer die zijn verplichtingen van representatieve aard nakomt door het aanbieden van een zakendiner, daarbij persoonlijk (of via zijn vertegenwoordiger) aanwezig is en na afloop zelf de rekening betaalt.

Wat betreft de aftrekbaarheid van loonkosten voor representatieve doeleinden en bij kantinekosten, de leden van de C.D.A.-fractie vragen hiernaar, merk ik het volgende op.

In de artikelen 8a en 8b van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 zijn de kostenposten omschreven ter zake waarvan de aftrekbaarheid is uitgesloten of beperkt. De kostenpost «loon» is als zodanig niet in deze artikelen opgenomen en wordt dus als zodanig niet in aftrekbaarheid beperkt. Het loon kan echter wel onderdeel zijn van een wel in die artikelen opgenomen post. Bij wijze van voorbeeld kan worden gewezen op het loon van de schipper van het vaartuig voor representatieve doeleinden en op de loonkosten met betrekking tot het kantinepersoneel. In dergelijke gevallen gaat het om de looncomponent in een niet of beperkt aftrekbare kostenpost, welke component het regime van de kostenpost als geheel volgt. Zulks blijkt uit de formulering van de aanhef van het eerste en het tweede lid van de artikelen 8a en 8b: kosten en lasten die verband houden met. Op deze wijze ontstaat ter zake van bij voorbeeld kantinevoorzieningen gelijkheid met de situatie waarin de kantinevoorziening volledig wordt verzorgd door een cateringbedrijf.

Voor zover loon geen deel uitmaakt van een in aftrekbaarheid beperkte post, is van een aftrekbeperking geen sprake. Dit geldt zowel voor loon in geld, loon in natura als voor een uitgaaf die zich in de eerste instantie aandient als een niet-loonpost, maar op grond van een bepaling in of de systematiek van de belastingwet wordt getransformeerd in loon in fiscale zin. Dit betekent dat aan werknemers verstrekt voedsel voor zover dat bij hen als loon in aanmerking dient te worden genomen en derhalve voor de werkgever in fiscale zin loon vormt, bij deze werkgever niet aan een aftrekbeperking onderhevig is. Hiermee wordt een vergelijkbaar resultaat bereikt als in de situatie waarin de werknemers een bijdrage aan de werkgever betalen ter grootte van de door hen vanwege het verstrekte voedsel ondervonden besparing. In deze situatie geldt bij de werkgever als kostenpost de kostprijs van de verstrekte maaltijden verminderd met de bijdrage van de werknemers. Op deze «netto» kostenpost is de aftrekbeperking van toepassing.

In de praktijk zal een en ander erop neerkomen dat een ondernemer periodiek beziet wat zijn kosten van voedsel en drank zijn geweest en wat deswege bij zijn personeel als loon in aanmerking is gekomen dan welk wat het personeel daarvoor aan eigen bijdrage aan hem heeft betaald.

Het saldo is onderhevig aan de aftrekbeperking. Voor 75% aftrekbaar zijn derhalve de kosten van voedsel en drank verminderd met het bedrag dat als loon is aangemerkt of als eigen bijdrage door de werkgever is ontvangen.

Met het voorgaande hoop ik ook de onduidelijkheid te hebben opgeheven die bij de vragenstellers bestond met betrekking tot aan het personeel verstrekte maaltijden.

Verder merk ik op dat ik de tegenstrijdigheid waarop deze leden in dit verband doelen, niet kan ontdekken. In de door hen genoemde passage uit de Handelingen van de Tweede Kamer van 18 april 1989, blz. 1051, staat het volgende: «Indien er geen sprake is van gemengde kosten maar van loon – bij voorbeeld in gevallen waarin sprake is van kost en inwoning en van gratis verstrekken van maaltijden – komt in zoverre de beperking van de kostenpost voedsel niet aan de orde». Deze passage moet worden gelezen in samenhang met hetgeen mijn ambtsvoorganger hierover tijdens de behandeling in de Eerste en Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft vermeld. Hieruit blijkt dat met de woorden «in zoverre» wordt bedoeld dat voor zover de gemengde kosten op grond van artikel 16 van de Uitvoeringsbeschikking loonbelasting 1972 als loon worden aangemerkt, de aftrekbeperking niet van toepassing is. Op het resterende gedeelte is dan de aftrekbeperking wel van toepassing. Dit is wat in de derde kolom op blz. 1051 ook nog eens wordt bevestigd.

De kleding die aan werknemers wordt verstrekt, wordt op dezelfde wijze behandeld als voedsel en drank dat aan het personeel wordt verstrekt. Mijn ambtsvoorganger heeft hierover opgemerkt dat, alvorens de aftrekbeperkingen tot gelding kunnen komen, sprake moet zijn van kosten die als zakelijke kosten worden aangemerkt. Een vergoeding voor kleding (niet zijnde werkkleding) wordt als loon in de belastingheffing betrokken. Dit loon is dan ook voor 100% aftrekbaar. In het geval de werkgever de kledingkosten rechtstreeks draagt, is er sprake van een beloning in natura welke is belast. Deze behandeling strookt met die van een vergoeding in geld: ook deze vergoeding is belast.

Mijn ambtsvoorganger ging er in het gepresenteerde geval van de kleding dus vanuit dat de beloning in natura evenals de vergoeding voor 100% belast was en derhalve ook voor 100% aftrekbaar. Immers alleen in het geval de kosten voor kleding meer bedragen dan hetgeen bij de werknemer als loon is aangemerkt, is de aftrekbeperking van toepassing.

Deze leden vragen zich vervolgens af of het niet wenselijk is dat bij de in aftrekbaarheid beperkte kantinekosten de indirecte kosten buiten de beperking blijven. Dit lijkt mij niet mogelijk. Uit de wetsgeschiedenis blijkt immers dat met de woorden «die verband houden met» in de aanhef van het eerste en tweede lid van de artikelen 8a en 8b van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 wordt aangegeven dat kosten en lasten in ruime zin moeten worden opgevat. Hieronder vallen ook de indirecte kosten. Ik zie geen aanleiding voor indirecte kosten in verband met kantinevoorzieningen een uitzondering te maken. Hierbij merk ik op dat de inspecteurs inzake indirecte kosten in het algemeen erop zijn gewezen dat zij niet op kleinigheden dienen te letten. Het moet gaan om kosten die duidelijk traceerbaar zijn. Overigens is het in de praktijk niet ongebruikelijk dat ondernemers indirecte kosten toerekenen aan bepaalde kostenplaatsen.

De leden van de C.D.A.-fracties stellen als volgende vraag waarop de opvatting (naar voren gekomen in het verslag van een inspecteursvergadering in Vakstudie Nieuws 1989, blz. 3142) is gebaseerd dat de Oort-wijzigingen geen aanleiding kunnen zijn tot keuzeherziening.

Ik wijs erop dat een wetswijziging op zichzelf niet voldoende is om een vermogensbestanddeel dat tot het ondernemingsvermogen behoort over

te mogen brengen naar het privévermogen. Indien sprake is van verplicht ondernemingsvermogen komt wijziging in de vermogensetikettering niet aan de orde. In het geval sprake is van zogenaamd keuzevermogen bestaat, onder omstandigheden, de mogelijkheid de keuze te herzien. Uit de jurisprudentie (HR 19 mei 1976, BNB 1976/197) blijkt dat die omstandigheden zich voordoen indien duidelijk is dat de belastingplichtige ten tijde van het maken van de keuze die keuze niet zou hebben gemaakt, indien de nieuwe bepalingen ten tijde van de keuze reeds zouden hebben gegolden. Uit het voorgaande moge duidelijk zijn geworden dat onder omstandigheden de invoering van de Oort-wetgeving een keuzeherziening zou kunnen rechtvaardigen.

Op de vraag van deze leden inzake boekwinsten en -verliezen op vaartuigen voor representatieve doeleinden en financieringsrente in verband daarmee, kan ik het volgende antwoorden. Kosten en lasten in verband met vaartuigen die worden gebruikt voor representatieve doeleinden zijn in het geheel niet meer aftrekbaar. Kosten en lasten moeten in ruime zin worden opgevat. Een boekverlies valt hieronder. Financieringskosten eveneens.

Een boekwinst wordt op grond van de regels voor de fiscale winstbepaling tot de winst gerekend. Een begrip als «negatieve kosten en lasten» – op grond waarvan een boekwinst mogelijk onder de werking van artikel 8a van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 zou kunnen worden gebracht – bestaat niet. Derhalve worden eventuele boekwinsten wel in de belastingheffing betrokken.

Inzake de vraag van deze leden over zogenaamde dubbele leasecontracten merk ik het volgende op. In de mij bekende gevallen waarin sprake is van een dergelijk contract sluit de leasemaatschappij twee contracten af: één met de werkgever aan wie de auto wordt verhuurd voor de duur van de werktijd van de werknemer en één met de werknemer voor de resterende tijd. De geleasde personenauto wordt vervolgens door de werkgever aan de werknemer ter beschikking gesteld voor het verrichten van arbeid. Hiermee is voldaan aan het wettelijke vereiste dat aan de belastingplichtige in verband met het verrichten van arbeid een personenauto ter beschikking is gesteld, hetgeen tot toepassing van de autokostenfictie leidt. Ik heb mijn standpunt inzake deze dubbele leasecontracten kenbaar gemaakt in het Infobulletin van september 1989, nr. 89/502. Daarbij heb ik er in het bijzonder op gewezen dat de beide contracten in onderlinge samenhang dienen te worden bezien.

Naar aanleiding van de vraag van deze leden hoe de bestaande «meerijregeling» aangepast gaat worden, merk ik op dat ik de contouren van deze regeling heb geschetst in de memorie van toelichting bij het onlangs aan de Tweede Kamer aangeboden wetsvoorstel «aftopping reiskostenforfait boven 30 km». Zoals aldaar is uiteengezet, gaan mijn gedachten uit naar een in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 1990 op te nemen regeling die voorziet in een faciliteit voor werknemers die regelmatig op wisselende werkplekken buiten de onderneming werkzaam zijn, zoals bouwvakkers. Voorwaarden daarvoor zijn dat de werknemers op een afstand van meer dan 10 kilometer van hun woning werkzaam zijn, in hun eigen auto tevens een of meer andere werknemers vervoeren en het meerijden berust op een schriftelijke vastgelegde regeling van de inhoudingsplichtige. Als aan die voorwaarden is voldaan, zal voor hen niet het reiskostenvergoedingenforfait gelden, maar zal in plaats daarvan een bedrag van 44 cent per afgelegde kilometer belastingvrij kunnen worden vergoed, met dien verstande dat hierbij de eerste 10 kilometer (enkele-reisafstand) niet in aanmerking zal kunnen worden genomen. Om

controletechnische redenen zullen aan deze regeling de nodige administratieve voorschriften voor de inhoudingsplichtige worden verbonden.

Met betrekking tot de kosten van een tweede telefoon, deze leden vragen daarnaar, wijs ik erop dat in artikel 36, eerste lid, onderdeel c, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 de aftrek van telefoonabonnementen is uitgesloten. Hiermee is bereikt dat voortaan de (zakelijke) gesprekskosten voor aftrek in aanmerking kunnen komen. Dit is niet anders indien het gaat om een tweede telefoon in een kantoorruimte of studeerkamer aan huis. Wel wijs ik erop, zoals ik in de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal heb gesteld, dat de kosten van een tweede aansluiting ten behoeve van een fax of modem als behorend tot de post apparatuur wel tot aftrek kunnen leiden.

De leden van de C.D.A.-fractie stellen vervolgens een vraag over een huisarts in een groepspraktijk die ook thuis een behandelkamer heeft. De vraag is, of de kosten van die kamer aftrekbaar blijven. Ik beantwoord deze vraag bevestigend.

Tijdens de parlementaire behandeling van de Oort-voorstellen heeft mijn ambtsvoorganger de kantoorruimte als volgt beschreven. «Het begrip kantoorruimte moet voor de onderhavige bepaling worden opgevat als werk- of studeerkamer, als ruimte waarin men zijn arbeid verricht. De kantoorruimte zal in het algemeen worden gekenmerkt door de aanwezigheid van een bureau of schrijftafel en boekenkasten en dergelijke. Onder kantoorruimte valt niet alleen de kamer die speciaal als kantoorruimte is ingericht, maar ook het gedeelte van een kamer dat, of de ruimte die voor de administratieve werkzaamheden van de belastingplichtige is ingericht».

Een behandelkamer van een huisarts past niet in de hiervoor gegeven beschrijving.

Deze leden veronderstellen voorts dat tussen het Ministerie van Financiën en de inspecteur der directe belastingen te 's-Gravenhage een afspraak is gemaakt ter zake van gemengde kosten. Dit moet berusten op een misverstand. De aanschrijving van 31 oktober 1989, nr. AP589-3810, waaraan deze leden kennelijk refereren, geeft voorschriften in de sfeer van het personeelsbeleid binnen de Belastingdienst. Deze voorschriften hebben betrekking op de wijze waarop hoofden van eenheden het hen voor dat doel ten dienste staande budget kunnen gebruiken voor het in bijzondere omstandigheden verstrekken van beloningen in natura aan hun medewerkers. In deze aanschrijving is ook weergegeven wat de opvatting van de genoemde inspecteur is over de fiscale consequenties van dergelijke beloningsvormen.

De volgende vraag van deze leden betreft de kosten van een personeelsfeest op een boot. Kosten van een personeelsfeest, door wetsduiding als kosten van representatie aangemerkt, zijn voor 75% aftrekbaar op grond van artikel 8a, tweede lid, onderdeel c, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964. Kosten van een vaartuig dat wordt gebruikt voor representatieve doeleinden zijn in het geheel niet meer aftrekbaar op grond van artikel 8a, eerste lid, onderdeel b, van die wet.

Tijdens de parlementaire behandeling is door mijn ambtsvoorganger het volgende gezegd. De woorden «onverminderd het bepaalde in het eerste lid» in de aanhef van het tweede lid van zowel artikel 8a als artikel 8b geven aan dat de bepalingen van het eerste lid prevaleren boven die van het tweede lid. Bij wijze van voorbeeld kan worden gedacht aan de kosten van verblijf buiten de woonplaats welke normaliter op grond van artikel 8a, tweede lid, onderdeel d (deze aftrekbeperking is uiteindelijk niet in de wet opgenomen), voor 75% aftrekbaar zouden zijn; verblijft

men echter op een vaarttuig voor representatieve doeleinden dan zijn de aan het vaarttuig verbonden kosten op grond van het eerste lid, onderdeel c (inmiddels onderdeel b), in het geheel niet aftrekbaar.

Op grond van het bovenstaande zijn de kosten van de huur van een vaarttuig waarop een personeelsfeest plaatsvindt, in het geheel niet meer aftrekbaar. Een uitzondering wil ik maken voor het geval waarin de huur een te verwaarlozen deel uitmaakt van de totale prijs en het ook gebruikelijk is een all-in prijs te berekenen. Dit zal bij voorbeeld het geval zijn indien het gaat om een permanent afgemeerde boot. In een dergelijk geval hoeft de prijs niet te worden gesplitst en is dus het gehele bedrag voor 75% ten laste van de winst te brengen.

Over het onderscheid tussen congressen, seminars, symposia, excursies, studiereizen en dergelijke enerzijds en vakcursussen anderzijds, waarnaar de leden van de C.D.A.-fractie vragen, is bij de parlementaire behandeling door mijn ambtsvoorganger het volgende opgemerkt.

«De beperking ziet niet op vakcursussen en bedrijfsopleidingen en dergelijke. Hierbij valt te denken aan cursussen en opleidingen die worden afgesloten met een proeve van bekwaamheid of die zijn gericht op het verwerven van een afgeronde hoeveelheid kennis of vaardigheden. Als voorbeelden zijn te noemen een cursus tekstverwerking voor een typiste, een opleiding voor een chauffeursdiploma, een cursus Frans voor een exportmanager en een managementscursus voor een bedrijfsleider».

«Een certificaat waaruit blijkt dat een bepaalde test met een goed gevolg is afgelegd, kan mede een aanwijzing vormen voor de 100% aftrekbaarheid van de genoemde cursussen en opleidingen. Het bijwonen van een congres of seminar geschiedt naar mijn mening vanuit een andere invalshoek. Het betreft hier immers veelal evenementen van korte duur die worden gekenmerkt door een bepaalde mate van vrijblijvendheid».

Uit de hiervoor gegeven voorbeelden moge blijken dat de betekenis die de cursus voor de belastingplichtige heeft, bepalend is voor de aftrekbaarheid. Een cursus tekstverwerking kan voor een typiste aftrekbaar zijn. Een cursus tekstverwerking voor iemand die in zijn vrije tijd van de tekstverwerking gebruik wil maken niet. Een cursus Frans kan voor een exportmanager aftrekbaar zijn. Een cursus Frans voor de vakantie niet.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vragen of het ter besparing van tijd bij contribuabelen en de belastingdienst geen aanbeveling verdient om verschillen in aftrekmogelijkheden op te heffen, indien veelvuldig blijkt dat belastingplichtigen niet kunnen beoordelen tot welke categorie bepaalde kostensoorten dienen te worden gerekend.

Gelet op de door de werkgever ter zake van de gemengde kosten gekozen systematiek moet ik deze vraag ontkennend beantwoorden. Dat neemt niet weg dat ernaar gestreefd behoort te worden in de onvermijdelijke grensgevallen zo veel mogelijk duidelijkheid te scheppen; bij de Oort-wetgeving is dit uitgangspunt dan ook steeds gehanteerd. In de grote meerderheid van de gevallen is op voorhand duidelijk tot welke categorie bepaalde kosten behoren en derhalve eveneens welk aftrekgeregime van toepassing is. Daarbij ben ik mij ervan bewust dat zich grensgevallen zullen voordoen waarbij twijfel mogelijk is. Ik meen echter dat deze gevallen op het totaal bezien voor de uitvoeringspraktijk van ondergeschikte betekenis zijn.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort